

Franta, Tomáš a zkratka lesem

Alena a Ondřej Fischerovi

Ahoj děti,

kdo mě zná, ví, že jsem starý zálesák a skaut. Mapa a bloudění po lese, to bylo moje. Při cestě na dovolenou jsem vždycky dělal spolehlivého navigátora s mapou a zeměpisná olympiáda, to pro mě byla hotová lahůdka. Jak přibýval čas, musel jsem tu a tam jet někam i pracovně. To jsem si vždycky vypracoval podrobný letový, teda cestovní plán, vytiskl mapu, zaznamenal na kousek papíru, kterým sjezdem se dát z dálnice dolů, vytiskl a řádně barevně zaznačil mapu cílového města a ještě pro jistotu mapu cílové čtvrti, abych nepadl do osidel jednosměrek. Naprosto jsem nechápal, jak se někdo může při cestování ztratit.

Tu jsem vám jednoho dne, zrovna po výplatě, uviděl v obchodě skvělou věc. Byla to taková nenápadná krabička a stálo na ni „Dží-pí-es“. Víte někdo, co je to GPS? To je zařízení, které vám na mapě přesně ukazuje, kde jste, a taky říká, kudy dál, aby jste se dostali do cíle. Funguje tak nějak složitě, že při tom musí porovnávat svou polohu s družicí ve vesmíru, ale to mě moc netrápilo. Hurá, odpadnou dvě hodiny přípravy na cestu a potřeba sebou tahat balíček Mapy pro každou příležitost! Vždyť mapa je vevnitř GPS, a ještě na ni ta chytrá věc nakreslí šipku a i slovně vám radí. Užitečné, a teď dokonce ve slevě, tetelil jsem se a hned si GPSku koupil.

Šance dokázat, co umí, přišla zanedlouho. Musel jsem do Ostravy, už ani nevím proč, jestli to byl Mírák nebo zase nějaké školení. Zabalil jsem pěkně svačinu, něco na pití, pohladil vysloužilý otrhaný autoatlas, že dnes si může odpočinout doma, protože vezmu na výlet jeho kolegyni GPS a vyrazil jsem. V autě jsem po cestě našel příslušnou adresu v Ostravě a vyrazil svižným krokem, teda kolem, no... prostě jsem jel autem po dálnici na Ostravu. GPS na mě pomrkávala a prohlásila: Čekání na signál družice. Hm, hm, už jsem jel snad deset minut a pořád čekala na signál z družice. To už mi bylo podezřelé. Po dalších pěti minutách jsem to nevydržel a GPS restartoval, nic. Tak ještě jednou. A to se konečně chytila, naskočila červená šipka a jelo se. Zhruba před Hranicemi na Moravě najednou přišla GPS s pokynem: „Po pěti-stech metrech odboč vpravo!“ Červená šipka ubíhala najednou z dálnice kamsi do pole. Cože? Tam je akorát nějaká pěšina mezi dvěma poli. A to bych musel navíc přeskočit zábradlí na dálnici! Sice jsem se díval na Kobru 11, ale na tohle jsem teda chut' neměl. V dohledu nebyl jediný sjezd z dálnice. Pomátla se ta krabička? Prosvištěl jsem kolem neexistující odbočky a chytrou krabičku tím zcela zmátl. „Chybná trasa. Přepočítávám... Přepočítávám... přepočítávám.“ Přepočítávání asi byly složité počty, protože milé GPS to vydrželo až skoro do Ostravy. To už se mě zmocňovala panika. Tož do Ostravy dojedu, ale co teď? Navíc jsem i já byl zmaten novým kouskem dálnice před Ostravou, ochotně se na něj vrhl a do Ostravy vjel úplně z druhé strany. To se GPS konečně chytila a s úsměvem mi sdělila, že mám projet přes celou Ostravu. Tuhle odboč vpravo, tuhle vlevo, teď jed' rovně a teď odboč vpravo. Jups! Co to? Vždyť to je cyklostezka parkem!? To si ze mě děláš legraci? GPS mě cpala na metr širokou cyklostezku, navíc v ústí byl zatlučený železný sloupek, aby tam nemohla jezdit auta. Už ani nevím, jak jsem se nakonec dostal k cíli. Brrr, to ale byla jízda. A to vám ani nebudu vykládat, jak jsem se ztratil na zpáteční cestě, podrobně prozkoumal Oderské vrchy a zjistil, jaká spousta úzkých nepoužívaných cest vede našimi lesy.

A já se ptám: kde se stala chyba? První chybu jsem zjistil záhy: neaktualizoval jsem si mapy v GPSce. Teď bych to mohl krásně svést na tu chytrou krabičku, že? Jenže to nechci. Když se na to zpětně podívám, hlavní chybu vidím v tom, že jsem se nepřipravil sám, nevzal si mapu a slepě důvěřoval někomu cizímu, v tomto případě krabičce GPS. Tím nechci říct, že na důvěře je něco špatného. Jenže Pán Ježíš se mě nebude ptát: jak tě připravil na můj druhý příchod ten a ten. Pán Ježíš se mě bude ptát: jak jsi se připravil TY na cestu do mého království? To je zodpovědnost každého z nás jednotlivě. Nemůžeme ji svěřit komukoli jinému, přestože druzí nám při tom mohou dobře poradit. GPS může, stejně jako třeba rodiče, dobře poradit, ale je zodpovědností každého, kdo se na cestu vydává, se na to sám dobře připravit. A je jedno, jestli na cestu do práce nebo cestu za Pánem Ježíšem. Teda není jedno. Čím důležitější cesta, tím pečlivější by měla být příprava. Proto příprava na cestu za Pánem Ježíšem by měla být naše nejpečlivější ze všech.